

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa D. L.
przeciwko syndykowi masy upadłości J. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
spółce komandytowej w C., J. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C. i J. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego J. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 marca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli

skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany J. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 marca 2019 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wyrażające się w pytaniu: czy sporządzenie przez Sąd uzasadnienia wyroku, które stanowi kopię uzasadnienia sporządzonego przez Sąd w innej sprawie, bez powołania się na tę inną sprawę, może zostać uznane za zadośćuczynienie obowiązku sporządzenia przez Sąd własnego uzasadnienia wydanego wyroku. Pozwany podniósł, że istnieje potrzeba wykładni art. 584 k.s.h. k.p.c. budzącego poważne wątpliwości. Ponadto według skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona w związku z pozostałymi podstawami kasacyjnymi.

Wobec uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba uwzględnić utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej

(postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Tych warunków nie spełnia przedstawione zagadnienie. W pytaniu brak odwołania do konkretnej normy procesowej. Nie budzi jednocześnie wątpliwości, że kwestie związane z konstrukcją uzasadnienia zostały uregulowane w art. 328 § 2 k.p.c. Wobec tego wystarczające jest zbadanie, czy wszystkie przewidziane prawem elementy znalazły się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie to, pomimo iż pomiędzy stronami toczą się inne postępowania, zostało dostatecznie zindywidualizowane w granicach podstaw przedmiotowego sporu i zakresu dochodzonych roszczeń nawet jeśli zostały powtórzone niektóre z ustaleń, czy argumentacja przyjęta przez Sąd w innej sprawie.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ., z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, nie publ.).

W związku z tym trzeba uwzględnić, że nie ma podstaw do uznania, iż kwestia wykładni art. 584 k.s.h. wymaga wypowiedzi Sądu Najwyższego, skoro już we wcześniejszych orzeczeniach tj. w uchwałach z dnia 9 lutego 2017 r. w sprawach III CZP 98/16 i III CZP 113/16 na tle art. 584¹³ k.s.h., podobnego do art. 574 i 584 k.s.h. zostały określone zasady odpowiedzialności w związku z transformacjami spółek i utrzymaniem odpowiedzialności przekształcanych podmiotów przez okres trzech lat, licząc od przekształcenia. Wątpliwości

skarżącego pozbawione są zatem doniosłości i nie usprawiedliwiają konieczności ponownego podejmowania podobnej kwestii przez Sąd Najwyższy.

W końcu trzeba podnieść, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wnoszący skargę kasacyjną nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w związku z uznaniem przez Sąd, iż doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia. Jeśli zaś chodzi o kwestię naruszenia art. 5 k.c. należy zważyć, że Sąd Apelacyjny wskazał w pisemnych motywach przesłanki, które skłoniły do potraktowania podniesienia zarzutu przedawnienia jako nadużycia prawa podmiotowego. Część z nich wiąże się z zachowaniem pozwanego, które zostały w pierwszej kolejności ocenione, jako prowadzące do przerwania biegu terminu przedawnienia.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze,

Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj